

Polja Gersa n.p. Cevennes in raznožka čez Alpe 2008

Tako. Moja dva bralca sta, vsaj upam tako, v spominu ohranila zadnje dogodke prejšnjega prostega spisa in dovolita mi, naj od tam nadaljujem.

Španske »toreadorke« sva, predvsem na mojo žalost (sorry žena), zapustila. Hkrati pa je zasuk smeri pri Atlantiku, čeprav je bilo časa še dovolj, pomenil začetek vračanja proti domu.

Zanimivo je, kako se mi na potovanjih spreminja razpoloženje. Ko se od rodni krajev oddaljujem, imam visoko vsebnost koktajlske mešanice adrenalina, navdušenja, optimizma, vzhičenosti..., ko pa se bližam rodni grudi, se »substančni promili« iz kilometra v kilometer manjšajo in tudi tokrat je bilo enako. Pač, totalni vagabund po duši.

Ne glede na to, da sva se vračala, sem imel še zmeraj v rokavu skritih nekaj lokacijskih »adutov«, spričo tega, da je animiranje Sabine moje drugo najpomembnejše »poslanstvo« na potovanjih.

Kot že rečeno. Atlantik se je oddaljeval, pred nama pa so se risala neskončna polja pšenice, sončnic in koruze. Cesta je v ravni črti kot nešteto cunamijev valovila po pokrajini.

Klub temu, da sva se po poti pogosto ustavljala, sva se že prvi dan pripeljala do Aucha, glavnega mesta Gaskonje, kjer sva se na največjem parkirišču pod mogočnimi javori udobno namestila in v miru prespala. Starodavno mesto je bilo bojda zaradi počitnic skoraj prazno.

Polja Gersa

Polja Gersa

Zjutraj sva odromala še na ogled katedrale Sainte-Marie d'Auch, a žal večino njih ob mojih obiskih praviloma obnavljajo in tudi ta ni bila izjema.

Prelepi vitraži, arhitektura, kipi ... vse to in še več premnogokrat krasi francoske katedrale, zato je obisk skoraj vsake od njih za naju obvezen.

Naslednja postaja je bila spet ena izmed sto najlepših vasic z imenom Bruniquel.

Zanimivo pri francoskih vasicah se mi zdi to, da ne glede na njihovo majhnost, skoraj v vsaki domujejo umetniki vseh profilov, tako da je za nakup spominkov ali lokalnih specialitet izbira vedno pestra.

Sainte-Marie d'Auch

V Bruniquelu sva si privoščila popoldanski piknik ob vodi. Idilo je nekoliko zmotil le star osel, ki je bil privezan pri obzidju domačije v bližini, saj naju je s svojim riganjem vse prej kot uspaval pri popoldanskem lenarjenju. Prespala sva na parkirišču pri pokopališču tik pod vasico. Pokopališča so moja dokaj priljubljena lokacija za nočitve saj vem, da me ponoči nihče ne bo »motil« pa tudi zaloge sveže vode si največkrat lahko obnovim. Sabina nad to mojo »muho« ni nič kaj navdušena in zvečer skrbno zapira okna, ter zaklepa kamper pred morebitnimi »zombiji« in izgubljenimi dušami.

Saint Affrique je lepo mestoce v naravnem parku z zgodovinskim pridihom. Leži v dolini reke Sorgues (zelo prikladno) in ker sem že par dni kakor lovski pes slednik živčno ovohaval in renčal ob kakršnihkoli sledeh roštiljanja, sva se odločila, da prirediva pravi balkanski piknik.

Kot v najboljših časih socializma sva zavzela brežino reke na sipini, naredila žar in kot bi mignil sta se svinjski vrat in paprika lepo »cmarila« nad žarečim ogljem. Omamne vonjave so privabliale obiskovalce, ki so prijazno kimali ter se navduševali nad najinim početjem (tudi Francozi zelo radi piknikirajo). No, vse skupaj pa sva pridno zalivala z rdečim cabernejem, ki je brezsravno zaključeval kulinarična nebesa. Sledilo je še obvezno kopanje v topli reki in dan sva zaključila v centru mesta, kjer bosta bralca lahko v miru prespala na brežini tik pod katedralo.

Saint Affrique (HDR)

Glede na to, da sva nadaljevala pot proti soteski Tarn, je bil Millauski »most«, kjer avtocesta Paris – Clermont Ferrand - Montpellier prečka dolino, logična posledica.

Milauski viadukt je čudo arhitekture s prav impozantnimi merami (bralca glejta google), ki si ga lahko ogledata iz doline ali vznožja, saj so v turistične namene zgradili cesto, ki omogoča ogleda.

Na reki Tarn so se že začeli pojavljati prvi kajaki ter kanuji in vedel sem, da nirvana avtodomarskega počitnikovanja ni več daleč.

V poletnih mesecih je na sotesko Tarn, kakor seveda tudi na celotno področje N.P. Cevennes, prava invazija Francozov, zato bosta bralca brezplačno parkirišče oziroma sploh kakršnokoli parkirišče hudičevo težko našla.

Obstaja pa obilica kampov, kjer vaju bodo sprejeli z odprtimi rokami.

V kampih bosta lahko najela plovila za raziskovanje prelepe soteske. Voda v Tarnu je čista kot studenčnica, posledično tudi tako mrzla, vendar naju to ni odvrnilo od kopanja v njej. Kot sta si bralca najbrž zapomnila (drugače glejta potopis Canal du midi) sva »ledeni« krst hladnih voda preživela v Fontaine de Valcluse in vse ostalo se nama je po tistem mučenjem zdelo otroško čofotanje v toplicah.

Tarn

Popoldan sva lenarila na obrežju takoj za vasico Les Vignes. Neuradno parkirišče je bilo omejeno na en kamper, od tam pa sva lahko opazovala skupine kajakašev in kanuistov, ki so jih s kombiji vozili na obrežje. Sposoja plovil ne stane veliko in kar malo nama je žal, da nisva preveslala vsaj malo kanjona. Vsekakor pa nama je ta aktivnost ostala za drugič.

Navkljub bližini hladne reke je topla, pozno popoldanska sapica, vključno s čudovito okolico nekako pivsko delovala name (bralca poskrbita za morebitno mladoletno cenzuro) in števec izpraznjenih kozarcev je že dolgo kazal na »full«. Kot malo dete sem zaspal na obrežju reke in ob trdi temi stežka zamenjal lokacijo ter nadaljeval z »žaganjem« v kamperju.

Naslednjega dne (se ga ne rad spominjam) pa s čebrom namesto glave vse do dvanajste ure vozil kot »obstreljen merjasec«.

Tihožitje

(foto: Sabina)

Skratka, Tarn je prva liga in vreden celotnih počitnic.

Od tu sva prilezla v mesto Anduze, kjer se med drugim nahaja tudi bambus park, oziroma kar neke vrste botanični vrt.

Bralca se bosta lahko zapeljala tudi s starodavno parno lokomotivo, ki vaju bo pripeljala do mesteca Saint Jean du Gard. Občudovala bosta lahko neokrnjeno naravo Cevennesa na končni točki pa si bosta lahko pogledala tudi akvarij. Peljala sva se proti Alesu, kjer sva nameravala prenočiti, vendar se nama post-industrijsko mesto z veliko priseljenci in socialistično arhitekturo nekako ni zdelo najboljše pribežališče, zato sva pozni uri navkljub nadaljevala potovanje. Čisto po naključju sva se ob iskanju štelplaca, ki sem ga mimogrede »staknil« nekje na internetu, ustavila v vasici Les Mages. Takoj sva opazila mrzlične priprave na lokalno »veselico« in obvezno prisotnost »ringlšpila«. Odločitev o prenočitvi na tem mestu se je ponujala kar sama od sebe.

Obiskovalce je zabaval verjetno lokalni bend Alena Maya in sproščeni Francozi so ob plesu na svetovne hite, ki jih je odlično izvajala »šarf« vokalistka, tudi nama popestrili večer. Naslednjega dne pa naju je že nestrpno pričakoval legendarni Gorges d'Ardeche s svojim znamenitim »slavolokom zmage«. Tako kot Tarn, je tudi ta kanjon odlična destinacija.

Reka Ardeche, ki teče skozenj, je v pokrajino zarezala ogromen kanjon s tristo-metrskimi stenami, ki si ga lahko moja dva bralca ogledata iz ceste, ki vodi nad njim ali še veliko bolje, z najetjem plovila. Plovilo lahko najameta za različno dolge »proge«, odvisno od časa, ki ga imata na razpolago in volje do veslanja. Po dosegu zastavljenega cilja (najdaljša trasa je okoli 30km) vaju bodo s kombiji pripeljali nazaj na izhodiščno lokacijo. Reka je večinoma mirna, tako da je primerna tudi za spust z mlajšo deco. Ob izposoji bralca dobita nepredušno zaprte plastične sode, v katere lahko spravite svoje stvari.

Definitivno bosta ti dve lokaciji, skupaj s Tarnom, nekoč najine počitnice.

Gorges d' Ardeche

Ogled sva zaključila v mestu Saint Martin d'Ardeche, kjer je tudi konec kanjona.

Parkirala sva pod visečim mostom, pohajkovala po mestu, se pred večerom še enkrat kopala pod pečinami ter kanila tam tudi prenočiti. Ob opozorilnih tablah, da je možna nenadna poplava (sprostitev hidroelektrarn predvidevam) se Sabina ni počutila nič kaj sproščeno. Mene zadeva nikakor ni skrbela, sem pa zapazil obvestila o nedeljskem »*marcheju*«, ki naj bi se dogajal ob reki naslednjega dne.

Kot dober pastir imam vedno zabeleženo še kakšno dodatno postajališče, da spravim svoje ovčice (pravzaprav le eno) na varno in tokrat mi zares ni bilo žal, da sem se odločil za premik. Naslednjega dne sem ugotovil, kako zelo pametna je bila ta odločitev, saj se je nešteto stojnic trlo prav na mestu najinega počivališča prejšnjega dne.

Nad pečino vstopa v kanjon pri mestu Saint Martin d'Ardeche se nahaja vasica Aigueze, ki je mimogrede tudi na seznamu sto naj....

Saint Martin d'Ardeche

Sama mati modrosti me je pripeljala v to čudoviti vasico. Parkirišča bralca v njej ne bosta našla, a je le streljaj od vasice, pod oljkami in med vinogradi, lociran brezplačen »kamp«.

Od daleč sva opazila sorodne vagabundske duše in ob pomoči pri parkiranju so naju prav toplo sprejeli.

Vonj roštiljev se je prav »nemarno« širil pod drevesi in vesel sem bil, da sem svojo dozo oglja že »kasiral« par dni prej.

Vedela sva, da bova mirno prenočila, zato sva se podala na večerni potep v vasico, kjer sva uživala v »medgeneracijskem« balinanju na osrednjem trgu.

Spala sva pri odprtih oknih, svežina noči pa je blagodejno in nevsiljivo vdirala v kamper.

Aigueze

Aigueze

Po jutranjem »*fotošutingu*« sem z mamljivo dišečo kavo in s svežo bageto prebudil Sabino. Zajtrkovala sva takorekoč v vinogradu, nebo brez oblaka pa je napovedovalo še en vroč dan.

Ob Roni navzgor bralcema priporočam traso levo od avtoceste, če seveda to čas dopušča. Sicer je malo bolj zamudna, vendar lahko z obiskom številnih vasic kot je Mirmande lepo popestrita potovanje.

Čeprav sva se vračala že v poznem juliju, sva ob počitku pri vasi Rousas še vedno ujela nasade sivke. Sabina jo je pridno nabirala in vezala šopke, ki sedaj lepo dopolnilno krasijo domače okolje.

Presenečenja v Romans sur Isere, ki sem ga pripravil v ilegali, moja »čevljefilka« »Imelda Marcos« ne bo pozabila.

Muzej čevljev, ki si ga lahko bralca ob simbolični vstopnini ogledata, je prava paša za oči tudi za moško družbo.

Več tisoč parov čevljev je razstavljenih v labirintu sob in orientacijsko nepodkovana bralca bi morda lahko mimogrede izpustila katero od njih. Hvaležni ženski pogledi na svojega alfa samca vsekakor odtehtajo morebitno nezainteresiranost za obisk te vrste razstave.

Pont en Royans, ki je sledil je seveda vreden ogleda in morebitnega odklona od začrtane poti. Muzej vode, ki se nahaja v vasici, to pravilo le še potrjuje. Vas je dobesedno vklesana v živo skalo nad čudovitim zelenim tolmunom, ki se globoko zažira naprej v sotesko. Osvežitev je tako kot v večini rek v Franciji seveda možna, bi me pa to početje zelo skrbelo ob skoku v preteklost, saj se »stranišča na štrbunk« nahajajo točno nad vodo in zgodovinsko gledano je bila vas verjetno tudi po tej plati zelo zabavna.

Mirmande

Rousas

Pont en Royans

Pot skozi sotesko od Pont en Royansa proti Villard de Lansu priporočam bralcema, ki znata spretno sukati volan. Seveda je odvisno tudi od velikosti kamperja. Je pa cesta dobesedno vklesana v živo skalo z na trenutke zelo nizkim »stropom«. Midva sva se uspešno in brez prask prerinila do Grenobla, kjer sva si privoščila celega pečenega piščanca iz Carrefourja kar na parkingu

pred veleblagovnico. Čeprav se nama ni mudilo, sva želela čim prej zapustiti grenobelsko gnečo in prenočiti nekje ob vodi. Cilj je sicer bil Annecy, vendar nama je bil Aix-les-Bains zelo všeč pa tudi lokacija za kamperje je skoraj tik ob jezeru poleg parka, tako da je bila odločitev pravilna. Večerja je bila kraljevska (oddolžitev za obisk muzeja čevljev), premožnejši sosedje v Hymerju in morebiti tudi moja dva bralca pa lahko obiščejo eno izmed restavracij, ki se nahajajo v marini.

Aix-les-Bains (HDR)

Pot v dolino Val d'Isere naju je vodila skozi Annecy, Albertville in vse do Seeza. Ob jezeru pri Annecyju sva izvedla še zadnje francosko kopanje za tisto leto. Poležavala sva na zgledno urejenih zelenicah. Omeniti moram še ločeno kolesarsko stezo, ki se vije tik ob jezeru. Gneče je bila kar precejšnja. Zaradi hude vročine je padla ideja o nadgradnji nadmorske višine in s plezalno navezo sva prenehala na temperaturno znosnih devetsto metrih, in sicer v vasi Seez.

Seez

Petit st Bernard pod »kapo« pa mont Blanc

Sabinina želja po francoskih sadnih pitah me je pri mojem pohajkovanju pripeljala do vrhunsko urejene in bogato založene *boulangerie*. Tanjši denarnici navkljub sem se ob odhodu vseeno dobro počutil, saj sem ugotovil, da so prodajalke v večini trgovinic s pekovskimi izdelki zelo prijazne, za povrh pa praviloma še prave lepoticke (sorry žena že drugič danes).

Prelaz Petit Saint Bernard je s skoraj dva tisoč dvesto metri nižji brat Grand Saint Bernarda, ki domuje na drugi strani doline Aoste. Na vrhu bosta bralca lahko uživala v izjemnem ambientu okolice, svežini, pogledu na Mont Blanc, kakor tudi v odkrivanju utrdb ter bunkerjev, ki so ostanek žalostne zgodovine človeške neumnosti. Sabina se je na vrhu betonskih pehotnih ovir posvečala meditaciji ob zadnjih sončnih žarkih, ki so božali pokrajino pred hladno nočjo. Jutro v gorah je bilo fantastično. Pri stopinjah komaj malo nad ničlo sem že ob šesti uri zjutraj sopihal zbujujočemu soncu naproti. Pogledi skozi objektiv in prst na prožilu je sproščal zapisovanje lepote sveta in jih v enicah in ničlah prenašal v digitalno obliko. Ob tisočih fotografijah, ki bodo nedvomno popestrile druženja na stara leta, sva bila pripravljena na vrnitev domov. Icko.

Mont Blanc

Petit st Bernard

Petit st Bernard